

[Fibiger.]

Den socialdemokratiske ordfører præsenterede os til slut for en buket forglemmigejer, som han tilsyneladende var meget stolt af. Der er imidlertid ingen duft ved forglemmigejer, og det var der heller ikke ved det ærede medlems argumentationer. For det første, siger det ærede medlem, har regeringen trods løfte om det modsatte i Paris og trods vore store interesser i den øgede eksport standset stigningen i vor produktion. Jeg tror allerede, det er kommet tilstrækkelig tydeligt frem under denne debat, at der ikke er tale om en formindskelse af produktionen, men derimod om en vis omlægning fra konsumvarer til eksport. Og det er dog den vej, vi skal.

Dernæst siger det ærede medlem, at det er regeringen, der har fordyret byggeriet, og han tænker vel i denne forbindelse på den beskedne forhøjelse af ydelserne, der har fundet sted. Den højtærede boligminister har påpeget, at det er byggetiden, som repræsenterer den afgørende udgift ved byggeriet, og at de forsøg, som det ærede medlem omtalte, netop har til formål at afkorte byggetiden.

For det tredje siger det ærede medlem, at regeringen har ført sin pengepolitik frem til et punkt, hvor arbejdsløshed bliver resultatet. Denne påstand er foreløbig ikke bevist, og det lykkedes heller ikke det ærede medlem under sin tale nu at bevise den.

For det fjerde siger det ærede medlem, at det var fejlagtigt af os i sin tid at påstå, at den socialdemokratiske regering førte inflationspolitik, og han henter bevis herfor i en udtalelse af den højtærede finansminister om de selvregulerende kræfter. Efter min erindring har den højtærede finansminister netop erklæret, at de selvregulerende kræfter både eksisterede under denne og den forrige regering, men at det først er nu, at de får lov til at slå igennem. Det gør dog nogen forskel.

Dernæst siger det ærede medlem, at regeringen ikke har opfyldt ønsket om at spare på udgifterne i den offentlige administration. Det ærede medlem vil formentlig ikke benægte, at der dog er resultater at iagttage på dette område, men det er klart, at en afvikling af traditionelle udgifter indenfor centraladministrationen og på anden måde kræver en vis tid. Jeg nærer ikke tvivl om, at regeringen fortsat har dette problem for øje.

Endvidere siger det ærede medlem, at vi har vildledt vælgerne ved vore udtalelser om pristigningerne, prisstigningerne har været endnu større under denne regering

end under den forrige. Han ser i denne forbindelse ganske bort fra, at under den nuværende regering er virkningen af devalueringen, som i det mindste ingen tilslutning fandt fra mit parti, slået igennem, og det samme gælder de af Koreakrigen affødte prisstigninger. Disse forhold gjorde sig kun gældende i en begrænset periode af den forrige regerings levetid. Prisstigningerne hentede dengang sin motivering i indenlandske forhold, bl. a. i inflationspolitikken, som vi var i stand til at påvirke. Vi har ikke påstået, at vi har kunnet bringe priserne til fald dagen efter ministeriet Hedtofts demission. Det ærede medlem ved udmærket, at prisudviklingen er en proces, der kræver tid. Først godt et halvt år efter, at det amerikanske råvareindeks begyndte at falde, fik vi nedgang i vort engrospristals importvarepriser. Og det er vel ikke uberettiget at påstå, at den nuværende regering i modsætning til, hvad den foregående ville have gjort, har ført en politik, som i øget udstrækning har gjort landet modtageligt for udefra kommende prisfald. Det har jo bl. a. gjort sig gældende for tekstilvarepriserne, der er faldet væsentligt. Lægges hertil, at det er lykkedes at gennemføre en stabilisering af priserne på en række vigtige levnedsmidler, tror jeg, man har lov til at sige, at regeringen godt kan være den politik bekendt, som er ført på prisområdet det sidste års tid.

Det er jo iøvrigt en almindelig kendt sag, at havde man accepteret regeringens forhandlingsgrundlag i foråret, så ville levnedsmiddelpriserne ikke blot være blevet stabiliseret, men yderligere nedsat. Men det ønskede det ærede medlem jo ikke. (*H. C. Hansen*: Hvilket?). At gå ind i hele den nedsættelsespolitik, som talen var om, og som regeringen havde forelagt. (*H. C. Hansen*: Hvad var det?). Ja, det var i det hele taget, at lønningerne skulle stabiliseres og levnedsmiddelpriserne nedsættes. Alt dette kender det ærede medlem lige så godt som jeg, det behøver jeg ikke at forklare her. Det blev drøftet og diskuteret meget sidste vinter.

Desværre gav vælgerne ikke den nuværende regering den nødvendige magt til at føre sin politik herinde uafhængig af oppositionen. Og socialdemokratiet ydede jo ikke noget bidrag til at realisere regeringens oprindelige forslag til en løsning af landets inflationsproblemer.

Endelig siger det ærede medlem til slut, at vi har fortalt vælgerne, at skatterne kunne nedsættes, men at vi handlede modsat. Må jeg sige dertil, at betingelsen for, at de